

Fény sugar

Evangéliumi hitebrestő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diakonissza főtestvér. — Laptulajdonos: Fehérvári Evangélikus Diakonissza Egyesület. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang“ gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. — Egyes szám ára 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

NEM VAGYUNK ADÓSOK A TESTNEK.

Róma 8:12.

A legtöbb ember úgy él, olyan életmódot folytat, mintha adósa volna a testének. Enged a testi kívánságoknak, érzéseknek, vágyaknak, indulatoknak, gondolatoknak. Azt hiszi, hogy amit meglátott és megértett neki, azt meg kell szereznie, mert különben nem lesz öröme semmiben. Azt hiszi, hogy vágyait, kívánságait ki kell elégítenie, mert különben, még ha ezt sem teheti meg, minek örüljön ebben az életben? S nem veszik észre, hogy ezáltal adósságba kerülnek, foglyok lesznek, a saját testüknek rabjai. Vannak, akiket mindig a testi állapotuk foglalkoztat. Csak éppen kis fájdalmat éreznek valahol, akkor mindjárt valami betegségnek a fellépésére gondolnak, elhagyják magukat, kivonják magukat a munkából, mert gyengéknek, fáradtaknak érzik magukat. Nagyon sok keresztyén életében is kitűnik az, hogy foglya, rabja még a testének. Szeretné az Urat szolgálni, érte dolgozni, győzedelmes életet élni a bűn fölött, de újra és újra ott esik el, hogy még a testének engedett.

Nem vagyunk adósok a testnek! Az Úr figyelmeztet erre bennünket. Nem kell a testi kívánságoknak engednünk, a testnek nem kell uralkodnia felettünk, mert az Úr győzelmet szerzett számunkra a test felett is. Testünk alkalmas arra, hogy a bűnnek fészke legyen benne, a legrettenetesebb bűnöknek a melegágya lehet, de ha hiszel abban, aki teljes váltságot szerzett a számodra, ha Isten Igéjének a kijelentésére támaszkodol: „Nem vagyunk adósok a testnek!”, akkor meg fogod ennek igazságát tapasztalni a saját életedben is. Lealázó és megszegyenítő az emberre nézve, ha a testnek rabja. Kimondhatatlanul boldog és örvendező az, aki hit által a magáévá teszi és győztesen viselkedik vele: Nem vagyok adósa a testemnek!“

Semmiel ne tartozzál!*

Amikor valaki tartozik valamivel, legyen az pénz vagy más érték, s nem fizeti meg, akkor az mint adósság áll fenn. Az Irásban a bűnről több helyen mint tartozásról van szó. Tartozása van az irgalmatlan szolgának. A bűnös nőről is azt mondja az Ur, hogy sokkal tartozott. A mi adósságunk a bűn. Ez az adósság is úgy keletkezik, hogy elmulasztunk valamit, amit meg kellene tennünk. Mi emberek könnyen megszabjuk: ezt kellett tennem, meg is tettem. De nem mi vagyunk a mérték, hanem Jézus. Gondoljunk Máté 5:19-re: Ha valaki egyet is megront a legkisebb parancsolatok közül... Máté 25-ben azok állnak az Ur balján, akik nem adtak néki inni, mikor szomjazott, nem látogatták meg, mikor beteg volt... csupa mulasztási bűn. De lehet vétkezni Isten parancsa megszegésével is. Ádám és Éva így vétkeztek. Engedetlenség voltak. Az engedetlenség tartozás. Lehet a tartozásunk kisebb, nagyobb, de mindig a fejünk fölé emelkedik. Istennek tartozunk s az Ő szentsége előtt a legkisebb is kimondhatatlanul súlyos lesz, rendkívül komoly. Isten haragja van a bűnön! s ez a harag ítéel, öl. (Uzziás, Ananiás és Safira.) Ha tudjuk, mivel tartozunk Istennek, akkor értjük meg, mit jelent: semmiel ne tartozzál! Nem jámbor óhajítás, hanem életkövetelés. Minden áron teljesíteni kell. Élet-halál harcot jelent. Azt, hogy az Urral soha szembe ne álljak, a bűnnel pedig mindig szemben álljak, ne legyek mellette, ne legyek benne, sohase találjon helyet énbennem. Ezt je-

lenti: semmiel ne tartozzál!

Az első, amit meg kell értenem, hogy van már tartozásom, eddigi vétkeim súlya. Ezekről kell először igazán szabaddá lennem. Nem segít letagadni, szépítgetni, elodázni a rendezését. Egyetlen út bevallani, megbánni, szakítani vele. Lássam meg a bűnt és ismerjem fel, hogy az az »én« tartozásom. S lássam meg ugyanakkor, hogy van bocsánat, lehetőség a szabadulásra. Az Ur mindig kegyelemből adja a bocsánatot. »Eltörölte a parancsolatokban ellenünk szóló kézírást, odaszegezvén azt a keresztfára.« De amikor Isten elengedi a tartozásunkat, új életet is ad, s kötelez erre az új életre.

Semmiel ne tartozzatok! Ez azt is jelenti, hogy ne adjunk helyet a bűnnek. Vegyük fel ott a harcot, ahol kezdődik a bűn: a kísértésben. A kísértés el akar fordítani Istentől, hol csábítás, hol kínzás által. Kísértünk az ördög, az ősellenség. Legtöbbször úgy közeledik, hogy gondolatokat sugall. Júdásnak azt súgta a szívébe, hogy árulja el Jézust. Csalárdsága minden álnokságra kész, hogy hatalmába kerítsen. Sokszor világság angyalaként jár. De az Ur Jézus megtörte hatalmát.

Második kísértünk a világ. Az a világ, amelyik mint »jó« állt Isten előtt a teremtés után, most gonosz, mert a Sátán megrontotta. Aki ragaszkodik hozzá, Istennel kerül ellenkezésbe.

Harmadik kísértünk a test. Ez a bűnnek engedett test, amelyikben nincsen semmi jó. A lélek tuskodik a testtel, a test a lélekkel. Győzelem csak az Urnál van. Ő együtt tud érezni velünk kísértéseink között, nála van az erő, ő tart meg. »Az Ur hadakozik

*A Fében-tagok konferenciáján elhangzott előadás összefoglalása.

tiérettetek, ti pedig veszteg le-
gyetek!» A mi dolgunk csendben,
veszteg lenni, vigyázni és imád-
kozni. A testnek szüksége van pi-
henésre, alvásra, de a léleknek
ébren kell lennie mindig! Nagy
veszedelem, ha közben eltompul-
unk a bűnnel szemben, nem vesz-
szük olyan szigorúan. Az Ur ilyen-
kor kénytelen megfenyíteni. Ő
minden eszközt felhasznál, hogy
ébren tartson s vigyázni tudjunk.
Testünk megfegyverzése is a vi-
gызázáshoz tartozik, mint Pál apos-
tol mondja: »megsanyargatom tes-
temet és szolgálává teszem.« Vigyá-
zás az is, hogy helyes álláspontra
helyezkedjünk a világgal szemben.
Gal. 6:14. Csak a kereszten ke-
resztül létezik számomra a világ s
létezem én a világnak.

Vigyázzatok és imádkozzatok!
Az imádkozás nemcsak kérést és
hálaadást jelent, hanem közössé-
get is az Urral s ezért erőt a kí-
sértésben. A kísértés odakény-
szerít az Urhoz s így áldássá lesz.
Az imádkozás és vigyázás össze-
tartozik. Ha az imádkozás csak
külső forma s nincs benne vigyá-
zás, akkor nem jelent erőt a kí-
sértéssel szemben.

Az apostol Ef. 6-ban leírja a
fegyvereket, amelyekkel felfegy-
verkezve megállhatunk a kísér-
tések között. Ezeket a fegyvereket
Istentől kapjuk, úgy kell használ-
nunk őket, mint Isten fegyvereit.
Hit által lehetnek a mieink, a
győzelem is csak hit által lehet
a miénk. Legfontosabb fegyve-
rünk a Lélek kardja, az Ige.

Tusakodásunk legyen kitartó, ha
kell, véres tusakodás, ha önma-
gunknak akár szenvedést okoz is.
Ebben a harcban látjuk meg a
Sátán rettenetes erejét, testünk
romlottságát, de a győzelmi erőt
is, az Urét, aki hadakozik értünk.
Medvegy Mátvás.

Mi is a különbség?

Nemrég egy úr szólított meg.
Ugy látszik nagyon foglalkoztatta
a szívén fekvő kérdés:

»Mondja meg valahára, mi tu-
lajdonképen a különbség a között,
aki keresztyén, meg a között, aki
nem keresztyén?«

»Keresztyén« — feleltem körül-
belül — »az az ember, aki hiszi,
hogy vétkét, adósságát Istennél
kiegyenlítette Jézus Krisztus vé-
re. S ezért elfordul a bűntől, oda-
fordul az élő Krisztushoz. S Krisz-
tus Isten gyermekévé teszi a
Szentlélek által. A Szentlélek mint
égi hajtóerő lakik Isten gyermekei
szívében, erőt adva nekik Istenük
szolgálatára.«

»Hát ezt már sokszor hallottam.
De a keresztyének mégis bűnösök
maradnak. Pál apostol is azt
mondja egy helyen, hogy ő a bű-
nösök között az első. S akkor
mondja, amikor már keresztyén.«

»Ebben teljesen igaza van. Ha
a keresztyén magára és cselekedete-
ire néz, bűnösnek látja magát.
Hiszen éppen akkor nyílik meg
igazán a szeme annak a felismeré-
sére, hogy cselekedete, lénye, a
szent Isten előtt meg nem állhat.
S minél tovább, minél mélyebben
tekint Krisztus arcába, annál job-
ban érzi, mennyi minden van még,
ami az életben Isten akaratával
ellenkezik.«

»De hát nincsen akkor semmi
gyakorlati különbség?«

»Van! Hogyne volna! Hadd
mondjam el úgy, ahogy egy ked-
ves, egyszerű asszonytól hallot-
tam. Tőle is megkérdezték: »De
ha te azelőtt bűnös voltál, aztán
megtértél, ahogy mondod, s most
mégis csak bűnös vagy, mi a kü-
lönbség a te régi meg a te mos-
tani életed között?« »Az, hogy va-
lamikor olyan bűnös voltam, aki

futott a bűn után, most pedig olyan bűnös vagyok, aki elfut a bűntől.»

Elfutni a bűntől, odafutni Jézushoz, Hozzá menekülni és Nála maradni: ez a keresztyén élet.

Csoda.

Fiatal ember ül a börtönben. Életfogytiglan elítélve. Néhány fillér miatt leszurt egy másikat. Most ott töpreng magában. Egy gondolat győtri folytonosan. Az a másik egyetlen fia volt az édesanyjának. Erre az édesanyára kell szüntelenül gondolnia. Végül levelet ír neki. Azt írja: »Ha ezekben a sorokba beletekint, tudja meg, az a kéz írta őket, amelyik fia életét kioltotta.« Aztán leírja lelke nyomorúságát és — bocsánatot mer kérni attól az édesanyától. S mi történik, az édesanya felel. Ir egy csodálatos levelet, amelyik drága kincse lesz a fogolynak.

»Amikor elolvastam a levelét, irtózatossá vált keletkezett a szívemben, de keresztültörtem, — és lássa, kedves Barátom, Krisztus valósággá lett az életemben. Megbocsátotta a bűneimet s az Ő nevében én is megbocsátok magának, fiam gyilkosának.« Ezzel egy csodálatos levelezés kezdődött a rab és az édesanya között. Az anya fiat talált s a fiú anyát. Ez nem regény, hanem valóság. Isten ereje vitte véghez. Krisztus bűnbocsánatot, új életet szerzett, s ez úgy át tud formálni, hogy a gyűlölettorzította arc vonásairól egyszerre az örökkévalóság csodálatos fényessége világít.

»Vérivel törli el mind a mi vétünk, Golgota fáján az ítélet. Ő, a Bíró hal meg önmaga értünk. Immár az üdvösség miénk lehet.«

Terméketlen fák.

Vasárnapi iskolában voltunk. Öszövetségi részt beszélünk meg Izraelről szolt. Isten szőlőkerthez hasonlított Izraeléről. Menynyi fáradságot fordított rá, milyen hűségesen gondozta, ápolta. Most természetesen keresi a gyümölcsöt. Hisz végeredményben is erről van szó! Ezekbe a gondolatokba próbáltunk belemélyedni. Elvezettük a gyermekeket példaképpen a saját gyümölcsösükbe. »Mit tennél te, ha minden gondot, fáradságot ráaldoznál egy fára, s az mégse hozna gyümölcsöt?« — hangzott a kérdés. Kezek emelkedtek a magasba. Még a legkisebbek is nyujtogatták az ujjukat. Fölvívom az egyik legapróbbat, tömzsi, szösztöke kis legényt. Csillagzó szemmel, határozottan felel: »Akkor — akkor dühös lennék!« A felelet minden álmosságot messzekerget s fölviillanyozza az egész hadat. Bő alkalom összehasonlításokat tenni, hogyan bánik velünk Isten, s milyenek vagyunk egymáshoz mi emberek. Mi hamar elkészülünk egymással, ki mondjuk az ítéletet, de Istennek legyen ezerszer hála, hogy Ő nem így cselekszik velünk. Az Ur irgalmas és kegyelmes, hosszútűrő és nagyjóságú. Különben régen eltapodott volna valamennyiünket. Ennek örvendezzünk, hogy a mi Urunk, Istenünk és Megváltónk nem gyullad haragra, ha hiába keres rajtunk a maga idején gyümölcsöt. Hosszútűrése bűnbánatra vezérel.

*****

Az egész Szentírásban, úgy az Ő, mint az Új Szövetségben egyetlen egy példája van csak az utolsó órában való megtérésnek, igen, »egy megtért, hogy ne ess kétségbe, de csak egy tért meg, hogy ne érezhesd magad biztonságban.«

Augustinus.

Elviselhetetlen terhek.

Haláloságyon feküdt a gazda. Orvos már nem tudott segíteni, küldtek hát a papért. A pap leült a beteg ágya mellé, hidegülő, csontos kezét nagy, meleg kezébe vette: »Megismersz még, Ádám?« A haldokló életében inkább csak névről ismerte a pásztorát. De most keresett valamit nála a tekintete.

»Ó nagytiszteletű úr«, — mondta gyengén, kínosan, mint mikor a félelemgyötörte gyermek megszólal: »édosanyám!«

»Téged nyom valami, Ádám. Tedd le, testvérem. Ismerj be Istennek mindent, ami a lelkiismeretedet kínozza.« A lelkész olyan egyszerűen mondta ezt és tisztán fénylett a tekintete.

De a gazda úgy vélte, nem tett ő életében semmi rosszat, csak éppen ivott egy kicsit, ha szomjas volt. S igaz, a templomba se járt el valami gyakran.

»Ugy, úgy,« — folytatta a lelkész, »akkor nincs semmi különösebb terhed. De én kérlek, gondolkodj el egy kicsit, Ádám, nem gondolkoztál, beszéltél-e, nem cselekedtél-e szeretetlenül soha? Mert tudnod kell: A legrejtettebb, de a legnehezebb bűnök az ember életében a szeretet ellen való. Ezek azok, amelyek nem hagyják az embert nyugodtan meghalni. »A legnagyobb a szeretet«, s aki a legnagyobbat üti arcul, nem juthat békességre...«

Erre hirtelen föltámaszkodott a haldokló s fégyik vallomás a másik után tört elő belőle, hogy a feleségével mindig milyen szeretetlen volt. »Az asszonyt, a Katit, mindig úgy agyondolgoztattam...« »Pénzt se adtam eleget neki...« Egyre ijedtebb, sírósbabb lett a hangja. »Sohase fogadtam mellé

segítséget, pedig annyi gyereket kellett a világra hoznia.« ...»Mind a gyermekágyból harmadik nap fel kellett, hogy keljen...«

A lelkész nem mozdult. Az ott álló orvosnak ökölbe feszült a keze. Túlságosan jól ismerte ezt a falusi törvényt meg valamennyi következményét. »Tovább!«

Ádám nyugtalanul tapogatózott kezével a takarón. Hangja úgy csuklott most fel mint rekedt zokogás: »Mikor utolsó fiunk jött, a kis Ádi, nem akart fölkelni harmadik nap. Akkor elfogott a harag, lementem Fehér-lóba a faluvégre s ahogy ott ülök a pohár mellett, jön a kislány — — —«

Elfödte kezével az arcát és felfnyögött lelkiismeretének minden kinja ott riadt abban a hangban. A lelkész fölébehajolt: »Vallod-e még büntelennek magad? Tudod már, mit tesz a szeretet ellen vétkezni? Ádám, Ádám, megterhelt ember vagy. Rakd le terhed a kegyelem trónjánál!«

A számadás napja.

Istentelen földműves dicsekedett a jó termésével. »Mult esztendő őszi vasárnap kezdtem a szántást. Az első magot is vasárnap vettem el. Aratáshoz is vasárnap fogtam júliusba'. Mégis nekem termett legtöbbször a határban. Jobban fizetett mint akármikor.« »Isten a számadás napját nem teszi mindig júliusra«, — hangzott a felelet.

*****

Mennyit mulasztottam,
Mennyit tévedtem,
Mulasztás, tévedés
Volt az életem.
S ha vádol a lelkem,
Nyugtóm hol lelem?
Csak abban az egyben,
Hogy van kegyelem.

KÜLMISSZIÓ.

A nagy bűnbánat ideje.

(Folytatás.)

A betegség lefolyása nagyon gyötrelmes volt. Majd két évig feküdt, állandóan láztól és fájdalomtól gyötörve. Az orvos alig tudott már segíteni, de Forina mindig hálás maradt, még akkor is, amikor beteg melle már a lélekzétvételt is kinná tette. Utolsó látogatásomkor már nagyon nehezen szedte a levegőt. Lát szott, hogy nem viszi már sokáig. Kérdésemre, nem fél-e a haláltól, halkan, de határozottan felelt: »Nem, Gave, keresztüljutottam, most el tudok válni mindentől, ami kedves. Megyek nemsokára Krisztus Urunk elé.« »Örölsz ennek, Forina?« »Óh igen, nagyon!« Hamarosan elbúcsúztam, de az ajtóban vissza kellett fordulnom egy búcsúszóra: »Forina, ha itt már nem látnánk egymást, találkozunk az örökkévalóságban!« Üdvözült mosollyal felelt: »Légy áldott, Gave! Találkozunk az örökkévalóságban!«

Két éjszakával később meghalt. Hazatért Ahhoz, aki Ura és Mestere lett. Számomra mindig felejtetetlenek maradnak utolsó szavai, az arcáról sugárzó győzelmes bizonyosság. Bizonyossága volt előttem mindez annak: mivé lesz az az ember, aki a mi erős Megváltónk kezébe teszi megváltatlan, megkötözött életét.

A Sumatra nyugati partjával szemközi kis Nias szigeten 160 ezer maláj lakik. Megvetett törzs volt, amelyikről nem gondolta senki, hogy alkalmas volna valamire.

1916-ban volt... A világ ámulatára éppen ott, e között a nép között keletkezett egy olyan megmozdulás, amilyen az apostoli idők

óta alig fordult elő. Megragadta az egész szigetet, mintha új emberfajta keletkezett volna egy éjszaka alatt.

Azelőtt loptak mint a hollók, semmi sem volt biztonságban előlük. Most ott lehetett hagyni kint az utcán akármit és nem nyúlt hozzá idegen kéz. Azelőtt hazudtak, mintha olvasták volna; most maga voltak a megtestesült igazságszeretet. Ez a nép, amelyik nem is ismerte nyelvében a »lelkiismeret« szót, most megélte a lelkiismeretet mint rettentő valóságot, amelyik a sziget egyik végétől a másikig űzte, hajtotta, akit megragadott. Voltak akik el is menekültek a szigetről, mások az életüknek vetettek véget, hogy a láthatatlan hatalom kínzó szellemétől megszabaduljanak. Ezrével kereszték fel a misszionáriust messze földről s vallották meg a vétkeiket azok az emberek, akikről maguk a misszionáriusok is azt vélték már, hogy sohse lesz fogalmuk arról, mi a bűn. Az egész nép szinte egy csapásra alakult át: használható, megbízható, hűséges és szorgalmas lett, tele önfeláldozó odaadással, tudásszomjjal és nagyon finom tapintattal. — Ha magukat a niasiakat kérdezzük meg, hogyan történt, nem tudnak felelni rá. Ugy következett ez rájuk, mint valami ellenállhatatlan hatalom munkája. S ha azt kérdezzük, mióta van így, azt felelik: »A nagy bűnbánat ideje óta.« Tömegesen éltek meg, amit Pál apostol mond: »Ha valaki Krisztusban van, új teremtes az...« — új teremtes! — A régiék elmúltak, imé újjá lett minden.

Minden, még az időszámítás is. A nagy bűnbánat napjától számítják az időt.

A te időszámításodban ott van-e már ez a nap?

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Aug. 1. Zsolt. 39. Csel. 19:13—22. Jer. 23:16—32. Az Ur a leghatározottabban tiltakozik az ellen, hogy valaki, akit nem Ő küldött, prófétálás címe alatt a saját gondolatait és álmait hirdesse a népnek, mint Isten gondolatait. Az ilyen álpróféták rendszeren olyan dolgokat hirdetnek, amelyek az embereket megerősítik büszkeségükben, önteltségükben, szeretetlenségükben, mert nem Istent teszik nagyvá, hanem az embert. Az igazi próféta Istent állítja a középpontba, és pedig, ha szükséges, úgy is, mint haragvó, ítélő Istent, aki bünbánattal megalázkodást vár az embertől, hogy megkegyelmezessen neki. Ez az, ami nem tetszik az embernek.

Aug. 2. Róm. 8:18—30. Csel. 19:23—40. Jer. 24:1—10. »Akinak van, annak astatik és megszaportatják, akinek pedig nincsen, attól az is elvétezik, amije van« — mondja az Ur Jézus. (Máté 25:29.) Jeremiás is ezt fejezi ki ezekkel a szavakkal: »A jó fűgék igen jók, de a rosszak igen rosszak.« Ez azt jelenti, hogy Isten minden emberi szívbe elrejtí a lehetőségét, hogy az Ő kegyelmét elfogadja, s aki ennél fogva megragadja ezt a kegyelmet, annak már van valamije, abban már van valami jó, ami majd növekszik. De aki elutasítja, attól végre ez a lehetőség is elvétezik. s ez egyre rosszabbá lesz.

Aug. 3. Róm. 8:31—39. Csel. 20:1—16. Jer. 25:1—14. Huszonhárom év óta próbált már Jeremiás, s a nép még mindig nem nyitotta meg fülét és szívét az Ur beszéde előtt. Ezért lett füle egyre süketebbé. De most már közeleg az ítélet. A babilonai király lesz Isten kezében az ostor, amellyel népét megfenyíti, de csak addig, míg ez a nép meg nem tér. Azután majd elérkezik Babilonra is a büntetés.

Aug. 4. Róm. 9:1—8; 14—18. Csel. 20:17—38. Jer. 26:1—16. Isten hosszútűró és még sok évi hiábavaló fáradozás után is evvel a szóval kezdí a Jeremiásnak adott megbízatást: »Hát-ha szóttogadnak.« A szófogatlanokra kemény és lesújtó az ítélet, de »hát-ha szót fogadnak?« A legnagyobb rész nem fogad szót, Jeremiás beszédében csak az ember szavát hallják s felháborodnak: »hogy mer az fölöttünk ítélkezni.« Isten szavát nem érzik ki a beszédből s a vakmerő Jeremiást halálra ítélik.

Aug. 5. Róm. 9:13—33. Csel. 21:1—14. Jer. 28:1—17. Hanániás hamis próféta volt. A népnek szájaizét kereste, s ezért hamaros szabadulást hirdetett a babiloni rabságból, persze bünbánat nélkül. Jeremiás, az igaz próféta, aki a babiloni fogság példázataul fájármot visel a nyakán, ellene mond Hanániásnak s az Ur ítéletét hirdeti, amiért ez reátör, s leszakítván nyakáról a fájármot azt kettétöri. De az Ur mellé áll hűséges szolgájának. Az engedetlen népnek most már vasjármot ígér, Hanániásnak pedig halált hirdetett, ami be is következik. Isten szava mindenkor megáll.

Aug. 6. Róm. 10:1—17. Jer. 23:16—29. Jer. 29:1—19. Azok, akik engedelmeskedtek istennek, mikor azt akarta, hogy adják meg magokat a babiloni királynak, azok most drága ígéretek nyerne. A fogság csak próbaidő, 70 évig fog tartani, azután jön a szabadulás, a hazamenetel. Eppen ezért nem kell fejéket bűnak ereszteti az idegen földön, nem kell magokat elhagyni, hanem arra kell törekedni, hogy megszaportodt és megerősödött nép térhessen majd haza, mikor elérkezik ennek Istentől rendelt ideje. Nagy biztatás lehet ez a mi elszakított magyarjainknak is.

Aug. 7. Máté 7:13—23. Róm. 8:12-17. Máté 12:46—50. Csel. 16:16—32. Jer. 30:10—22. Milyen kimondhatatlan szeretet árad ki Istennek eme szavaiból, fogságban levő népe felé. Bűneiket nem kisebbíti, s nem is ígéri, hogy a fenytéstől megkíméli őket, mert a veszedelmes sebet ki kell vágni, vagy égetni. De ígéri a gyógyító balsamot is, helyreállító kegyelmének gazdag kiáradását. Igen, igazság és szeretet csodálatosan egészítik ki egymást Isten lényében. Erről beszél a Golgota keresztje is.

Aug. 8. Zsolt. 49. Csel. 21:15—26. Jer. 31:1—14. Nem doban-e meg hangozan mindenkinek a szíve, aki e sorokat hívó lélekkel olvassa? Milyen túláradó szeretet, valóban örökkévaló szeretet, s milyen kimeríthetetlen kegyelem nyilvánul meg bennök. Istennek népe, kell-e néked ma is ennél több? Nincs-e okod neked is odaállni az éneklő sereghez s zengeni irtalmas és kegyelmes Istenednek dicséretét?!

Aug. 9. Róm. 11:1—10. Csel. 21:27-40. Jer. 31:23—34. A legnagyobb és legboldogítóbb ígéretek teszi itt az Ur

az Ő népének. Azt igéri, hogy a szomjazó lelkeket megittatja, s az éhező lelkeket megelégti, hogy a romlás és pusztulás helyén építeni és plántálni fog, s ami a legfontosabb, a szívekbe írja be az Ő törvényét. Külső áldás sohasem elegendő, ha a szív és lélek nem kap áldást, de ahol ez megtörténik, ott minden megvan. Ott bűnbocsánat, Istenismeret és új élet vár, s ezeknek áldása a külső körülményekre is kiterjed.

Aug. 10. Róm. 11:11—24. Csel. 22:1—22. Jer. 32:26—44. Az Urnak semmi sem lehetetlen. Mindent, amit jónak lát, véghezvisz. Az engedetlen népnek el kell viselnie a büntetést is, s akárhogy rugódozik is ellene, Isten végre tudja és végre fogja hajtani. De vigasztalás nélkül sohasem hagyja Isten az Ő népét. Ha megtér, akkor kegyelmet nyer, s Istennek van hatalma minden bajt elűzni, s mindent jóra változtatni. Így van ez, nem csak a népekkel, hanem az egyes emberrel is. Gondold meg hát jól, te emberi szív-hogy Istennek semmi sem lehetetlen.

Aug. 11. Róm. 11:25—36. Csel. 22:23—30. Jer. 33:14—26. Az ígélet itt a zsidó nép életének központi kérdésére vonatkozik, a királyra, akinek uralkodni kell felette. És ez a Dávid sarja lesz, mint ahogy az már régen szólt, magának Dávidnak (II. Sám.7:16.) De ez a sarj nem csak a Dávid sarja lesz, hanem az, aki bár test szerint mint Dávid fia, de Lélek szerint mint Isten Fia fog megjelenni a földön. Jézus Krisztus ez, mert éppen Ő tette az Istennel való szövetséget új, felbont-hatatlan szövetséggé, nemcsak a zsidó nép, hanem az egész emberiség számára. Az Ő általa megszerzett kegyelemnek csak előképe volt a babiloni fogságból hazakerült zsidóknak adott kegyelem.

Aug. 12. Róm. 12:1—8. Csel. 23:1-11. Jer. 36:5—26. Báruk volt Jeremiás írődeákja, aki a próféta beszédeit följegyezte, s mikor Jeremiás fogságban volt, s nem szólhatott maga a néphez, Báruk felolvasta előttük azt, amit Jeremiás neki tollba mondott. A nép is, sőt a főemberek is, megrettentek az írás hallására, mert ítéletet hirdetett az, de a legfőbb fórum, Jojakim, a király, aki elé odavitték, kemény és makacs szívvel elutasította Isten beszédeit, összevagdalta és tűzbe vetve Báruk írásait. Milyen óriási felelősséget vett magára ez a király! Egy

már-már megtérni és engedelmeskedni kész népet visszatart a jó útról, s a veszedelem útjára visz. Jeremiást és Bárukot is kész volna megöletni, de az Ur elrejtí az Ő szolgáit.

Aug. 13. Ján. 15:1—17. Péld. 16:1—9. Jer. 29:1—14. Jojakim fia, Sedékiás az új király sem jobb az atyjánál. Ő sem hallgat az Ur szavára (Jer. 37:2.) az ítéletnek tehát el kell következnie. A középső kapuban már nem zsidó főemberek ülnek, hanem babiloni főemberek. Sedékiás fut előlük, de hiába. A legszörnyűbb sors éri utól; megvakítják, de még végig kell néznie látó szemekkel, amint fiait megölik, Jeremiást azonban oltalmazza az Ur, őrea még az ellenség is gondot visel.

Aug. 14. Luk. 16:1—12. I. Kor. 10:1—13. Máté 13:44—46. Csel. 17:16—34. Jer. sir. 1:1—7. Jeremiás nem olyan ember, aki örülni tudna azon, hogy ő megszabadult, mikor tudja, hogy népe pedig milyen szomorú sorsra jutott. Egy, bár rövid, de mégis teljes bibliai könyv van szentelve Jeremiás siralmainak. Siratja a próféta számkivetésbe jutott népét, siratja a gyászoló Siont, a nyomorúságra jutott Jeruzsálemet. Mennél magasabban állt egy nép Isten szemeiben, mennél jobban kiáradt arra az Ő kegyelme, annál nagyobb a bukása, ha hálátlanná és engedetlené lett. Izrael népének mai szomorú sorsa is csak ezt mutatja.

Aug. 15. Zsolt. 42, 43. Csel. 23:12-35. Jer. sir. 3:22—39. Jeremiás siralma népe fölött egészen egyénivé válik. Azonosítja magát népével és annak bűneivel. Ezért találja meg a vigasztalást is, mert önmagáról tudja, hogy az Ur vigasztal, kegyelme és irgalmassága nem fogyatkozik el, sőt minden reggel megújul. Tapasztalja, hogy akik az Urat várják, azokhoz Ő jó s hogy a szenvedésben, a keresztthorodásban áldás rejlik, ha meg tudunk alatta alázkodni. Sok szenvedő emberi szívet vigasztaltak meg már Jeremiásnak ezek a szavai.

Aug. 16. Róm. 12:9—21. Csel. 24. Jer. sir. 5:1—22. Mennyi fájdalmat, mennyi nyomorúságot kell elősorolnia a prófétának, mikor végigtekint népének állapotán. Nincs olyan seb, ami ott ne égne Izrael megszagott testén. Egyetlen vigasztalás ez: Te Uram, örökre megmaradsz! De ez hatalmas vigasztalás, mert Istennel megmarad az igazság és a kegyelem!